

500. Yılında Reformasyon'un Özü: 5 'Sola'

Yalnızca Lütuf sunumu - George Bristow

Katolik olsun, Ortodoks olsun hepimiz, tüm Hristiyanlar Tanrı'nın lütfuyla kurtulduğumuza inanırız ama bu ne anlama geliyor bizim için?

"Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçeğe dolu biricik Oğul'un yüceliğini gördük... Nitekim hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık. Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi." (Yuh.1:14-17)

"Merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir..." (Ef.2:4-9)

Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" (2Ko.12:9)

O zaman bu konuda kim itiraz edebilir ki? Ortak inancımızdır bir yerde, ama bir konuda ayrıldığımız en az iki önemli soru vardır.

Birincisi lütuf diyerek ne demek istiyoruz? Tanrı'nın insanı kurtaran lütfu nedir?

İkincisi bu lütfu nasıl erişilir? Bu lütfu nasıl alırız? Tanrı bize nasıl, ne ile veriyor?

Bu iki konuya üç ana şekilde bakacağız.

Birincisi Katolik kilisesinin lütuf anlayışı. Orada göreceğimiz Sakramentlerle sağlanan bir lütuf kavramı var.

İkincisi reformcuların yalnızca lütuf anlayışı. Orada daha çok Tanrı'nın sözüne imanla erişilen bir lütuf söz konusu.

ve üçüncü olarak da günümüzde veya hayatımızda gelecek lütuf diye anlatmak istediğim bir konu var. Gelecek lütufla yaşamak ne anlama geliyor? John Piper adlı ünlü bir yazar bu şekilde tanımlıyor ve bu konuda yazdığı kitabı bana çok yararlı oldu.

O zaman kısa bir tarih gezisi yapalım.

Hristiyanlık Tarihinin ana hatlarına bakacak olursak şöyle bir özet yapabiliriz.

Üç ana kol var. İlk kilise döneminden başlayarak Ortodoks, Roma Katolik ve Protestanlık denilen üç ana kol nasıl oluştu diye bakalım. İlk 500 yıl içerisinde evrensel konseyler vardı. İznik Konseyinde bazı kiliseler doğu kiliselerden ayrıldı, sonra Kadıköy konseyinde

monofizit denilen kiliseler ayrıldı ve yeni bir ayrılma oldu. Bunlar hakkında ilgileneneler için Doğu Hristiyanlık tarihi ve başka kaynaklar var.

Bizi daha fazla ilgilendiren yaklaşık 1000 yılında olan büyük ayrılma zamanı. Roma Katolik ve Ortodoks kiliseleri ayrılıyor. Belli bir dönemden sonra bazı bölgelerden tekrar Roma Katolik kilisesine katılanlar oluyor. O zaman doğuda oluşan durum daha çok batı törenleri ve doğu törenleri olan Roma Katolik kilisesi biraz daha parçalanmış üç ana dal olarak devam ediyor.

Bundan 500 yıl önce kutladığımız veya üzerinde düşündüğümüz ki bunu herkes kutlamaz ama biz bunu seminerlerde değerlendirmeye çalışıyoruz.

Protestanlar ayrıldılar ve bunlar da aralarında bazı ana kollarda ayrıldılar.

Anglikanlar daha sonra Ana baptistler ve restorasyoncu, direk ilk döneme dönmeye çalışan kiliseler oluştu ve bugünkü Türkiye'deki müjdeciler kiliselerin çoğu ("Türkiye'de Protestanlık" kitabında bu konular anlatılıyor) bu restorasyoncu tarz kiliselerin gönderdiği işçiler tarafından kurulan kiliseler. Ve aramızda büyük bir teolojik uyum var aslında. İznik inanç açıklamasına hepimiz amin deriz.

"Her şeye gücü yeten, görülen ve görülmeyen, bütün şeylerin Yaratanı olan bir tek Baba Allah'a inanıyoruz;

Bir tek Rab İsa Mesih'e inanıyoruz: Allah'ın Oğlu, Baba'dan doğan biricik Oğul, yani Baba'nın öz varlığından oluşan Allah'tan Allah, Nurdan Nur, gerçek Allah'tan gelen gerçek Allah, yaratılmış değil, doğurulmuş, Baba'nın aynı öz varlığına sahip olan, kendi aracılığıyla gökteki ve yerdeki her şey yapılmış, biz insanlar için ve kurtuluşumuz için gökten inmiş, insan bedeni almış ve insanlar arasında yaşamış, sıkıntı çekmiş ve üçüncü günde ölümden dirilmiş, göğe yükselmiş, dirilerle ölüleri yargılamaya gelecek olan O'dur;

Ve Kutsal Ruh'a da inanıyoruz." (İznik İnanç Açıklaması, İS 325)

Ortodoks da amin der, Roma Katolik de amin der, Protestanlar da amin der. Bu temel konumuzdur bir anlamda.

O zaman nerede, hangi alanda ayrılıyoruz. İlk akşam paylaştığımız kardeşimiz kurtuluş konusuna dikkat çekti. Çünkü ana ayrıldığımız nokta orada oluyor. İsa Mesih'in kimliği konusunda değil. Aslında bazı kitaplara da dikkatinizi çekmek isterim. "Temel İlkeleriyle Hristiyanlık" Yüzyıllar boyunca ilk defa ortak bir iman açıklaması var bu kitapta. Hem Katolikler, hem Ortodokslar hem de Protestanların teologları bir araya gelip ortak bir görüşe sahip oldukları bir kitap yazdılar. Çok değerli bir çalışma. Ben de İngilizce çevirisi çalışmalarında yer aldım daha sonra. Demek ki birçok konuda anlaşabiliyoruz.

Ayrılma noktalarına geldiğimiz zaman.

Ortodoks kilisesi der ki siz ayrıldınız. Roma tek kiliseden ayrıldı, Antakya, Kudüs, İskenderiye varken Roma ayrıldı. Ve aynı şekilde Roma Katolik ve Protestanlara da benzer bir şekilde bakar. Aynı paranın iki yüzü derler. Farklı konular bizim tartışmadığımız konuların üzerinde siz tartışıyorsunuz diye bakarlar.

Ama bizim müjdeci Protestanlık açısından baktığımız zaman Roma Katolik kilisesinin ve Ortodoks kilisesinin ortak olduğu bazı ana konular var. Havarisel halifelik, ardıllık, Kurtuluş aracıları tek kilise, lütuf aktaran sakramentler, Meryem ve azizlik.

Yalnızca Lütuf ile ilgili sorun burada yatıyor. İlk önce Katolik kilisesinin kilise kavramını kısaca özetleyelim.

“Tek Kilise: kutsal, katolik, havarisel”

“Havariler üstlendikleri görevi başkalarına, ardıllarına aktarıyorlar. Bunlar episkoposlardır. Roma episkoposlarının – yani papaların – tarihi geriye doğru aralıksız olarak aziz Petrus’a kadar devam eder. Kendileri de havarilerinin ardılları olan episkoposlar, Papa ile birlik içinde ve O’nun yönetiminde kiliseye yüzyıllar boyunca önderlik ederler.”
(Küçük Katolik Katekizmi, 86)

Aziz Petrus’tan Papa Fransis’e ayrılmayan bir çizgi var.

Roma Katolik Kilise Anlayışı

“Roma episkoposu ve Petrus’un halefi olan Papa, episkoposların ve bütün imanlıların birliğinin devamlı ve görünen kaynağı ve temelidir. Mesih’in Vekili olarak makamı yüzünden ve bütün Kilisenin Çobanı olması nedeniyle Papa bütün Kilise üzerine tam, üstün ve evrensel yetkiye sahiptir.” (Katolik Kilisesi Katekizmi, 882)

O zaman tek kilise ve tek bir yetki merkezi var. Bu neden bizi ilgilendiriyor, lütuf konusuna baktığımız zaman.

Kilise kavramında bir düzen vardır. Sakramentsel (sakramental) düzen diye bir şey vardır ve bu Katolik kilisesinin bütün bu yaşadığımız çağa baktığı resimdir. Olup biten herşeyi bu pencereden anlar.

SAKRAMENTSEL DÜZEN

Pentikost gününde Kutsal Ruh’un dökülüşü ile Kilise dünyaya açıklandı. Ruh armağanı yeni bir dönem getiriyor, Gizem Dönemi olan Kilise çağı. Bu dönemde Mesih, kendisi “gelene dek” Kilisesinin törenleri (litürji) aracılığıyla kurtuluşunu açıklar, mevcut kılar ve iletir. Bu dönemde Mesih yeni çağa uygun bir biçimde Kilisesi içinde ve onunla birlikte yaşar ve etkindir. Doğu ve Batıda ortak olan gelenek tarafından “Sakramentsel Ekonomi” diye adlandırılan düzende kendisi sakramentler aracılığıyla işlemekte. Bu da

Kilise'nin Sakrament Litürjisi'nin kutlanmasıyla etkin olan Mesih'in Fısıh (Pasah) Gizeminin ürünlerinin iletilmesidir. Katolik Kilisesi Katekizmi, 1076

Basitleştirecek olursak bu düzeni nasıl anlıyorlar Katolik kardeşler. (Katolik Kilisesinin Katekizmesi kitabından yararlandım, hem de orijinalinden baktım doğru aktarmak için) İsa Mesih beden aldı, aramızda yaşadı ve kendisi bu beden alışı sayesinde düşmüş olan hasta durumda olan insanlarla birleşerek insanlığı kurtarma eylemini başlattı. Özellikle kilit olan bedenleşme. Tabii çarmıh ve diriliş de çok önemli ama bedenleşme olayı çok önemlidir. Çünkü o şekilde insanlığı kendine alıyor. İsa Mesih çarmıhta ölüp dirildikten ve göğe çıktıktan sonra bu bedenlenme olayı devam ediyor. Belki çoğumuzun düşündüğünden çok daha gerçek bir şekilde İsa Mesih kilisesinde beden almaya devam ediyor. Bunu yaparken özellikle hiyerarşisi İsa Mesih'in yaptıklarını yapıyorlar. Yani kilise beden alışının devamıdır bu kavramda.

Sakramentsel düzen bu kilise törenleri aracılığıyla Mesih bedeninde işliyor. O zaman müjdeyi duyurma, yardımlaşma, dua, eğitim, katekizmi, ardıllık her şey bunun bir parçasıdır. Ve özellikle olayın merkezinde bir sakramentler olayı vardır. Bu sakramentler ister doğuda ister Roma'da benzer bir anlam taşıyor.

Ortodoks kardeşlerle çok derin oturup konuşma fırsatım olmadı ama anladığım ve okuduğum kadarıyla aşağı yukarı aynı anlamı taşıyor ve aynı şeylere dayanıyor. Roma örneğini görüyoruz efkaristya anında Ortodoks, Süryani kiliselerin de benzer bir şekilde hareket ettiğini görüyoruz.

Katolik kilisesinin yedi sakramenti var.

YEDİ SAKRAMENTLER

“Yeni Yasa'nın Kilise sırları Mesih tarafından kuruldu. Bunların sayısı yedidir:

Vaftiz sırrı

Güçlendirme sırrı

Efkaristya sırrı

Günah Çıkarma sırrı

Hastalara Yağ Sürme sırrı

Ruhbanlık sırrı

Evlilik sırrı

Bu sırlar Hristiyan yaşamının en önemli anları ve tüm evreleri ile ilgilidir. Kilise sırları Hristiyanların inanç yaşamına doğmalarına, inanç yaşamındaki gelişmelerine, tedavi olmalarına ve misyonlarına yardımcı olur. Bunda doğal

yaşamın evreleriyle tinsel yaşamın evreleri arasında bir çeşit benzerlik vardır.” - Katolik Kilisesi Katekizmi, 1210

Kilise sırları, lütuf konusunu kavrayabilmek için son derece önemlidir. Lütuf öncelikle insanlara bu sakramentler aracılığıyla ulaşıyor. Bunlar aracılığıyla Tanrı'nın lütfuna sahip oluyoruz.

Protestanların bu konuda itiraz ettikleri nokta. İsa Mesih bunların hepsini sakrament veya tören olarak vermedi. En azından İncil'den anladığımız kadarıyla vermedi.

Esas tartışma alanı, hangi yetkiye göre İsa Mesih nasıl bunu buyurdu? İncil'de yazılı yeni antlaşma belgelerine göre bunu değerlendirecek olursak, vaftiz ve Rabbin sofrası dışında sürekli tekrarlanan bir sakrament görmüyoruz. Tabii kilise sözlü gelenek aracılığıyla Mesih tarafından geldiğine inanıyor. Aynı zamanda bunların da kurtuluş aracısı olduğunu reddeder. Protestanlar da bu konularda biraz birbirlerinden ayrılırlar, iman esası çok daha önemlidir.

Vaftiz konusunda bebek vaftizine inanmayanlar derki vaftiz, tövbe ve imanla ilgili birşeydir. O yüzden hem tövbe edemeyecek, hem iman edemeyecek bebeğin vaftiz olmasına ne gerek vardır, yanıltır diye düşünürler.

Ama diğer Protestanlar biraz daha farklı değerlendirir. Bir iman ailesine, antlaşma ailesine ait olmanın işareti olarak vaftiz ederler, çocuğun daha ilerde güçlendirme, confirmasyon olayında kendi imanının kendisi ikrar edecektir diye bir düşünce vardır. Ama Protestanlar otomatik olarak vaftizin orijinal günahı sildiğine genellikle inanmaz. Bu düşünce içinde o çok önemlidir.

Kavramı biraz daha düşünelim.

“Kilise dışında kurtuluş yoktur.”

“Annesi Kilise olmayan kişinin Babası Tanrı olamaz.”

(Aziz Cyprian; Ware, Ortodoks Kilisesi, 247)

Bu ne demek oluyor. Kilise aslında kutsal bir anne olarak görülür ve Meryem Ana da Kilise'nin annesidir aynı zamanda

Kilise'nin Annesi Meryem (KKK, 43)

Kilise dışında kurtuluş yoktur derken şunu demek istiyor.

“Kilise gerçekten de bu kurtarıcı sevginin aracısıdır. Bu nedenle Kilise, bütün sakramentlerin üzerine kurulduğu ve iman eden herkese bu sakramentleri sunan ‘Sakrament’ olarak adlandırılır.” (KKK, 119)

O zaman Sakrament nedir? Esasın görünen yeridir. Nasıl ki görünmeyen Tanrı'nın görüntüsü olarak geldi İsa Mesih, Tanrı'nın Sakramenti olarak geldi diyebiliriz. Görünür hale getirdi, O'nu temsil etti ve de Tanrı ne yaptıysa O da yaptı, her şeyi uyguladı.

Görünmeyen Mesih'in görünür yeri kilisedir. Mesih'in yaptığı her şeyi kilisesi aracılığıyla yapıyor. Onun için Kilise Tanrı'nın Kurtuluşunu insanlara sunar. Lütfunu insanlara sunar.

Katolik anlayışına göre Kurtuluş Lütüf sakramentler aracılığıyla sağlanır.

“Sakramentleri bağışlamak, Tanrı'ya aidiyet ve kurtuluştan yalnızca ‘bahsetmek’ değildir. Sakramentler bunların sembolik işaretleri ve etkin araçlarıdır: Gerçekten de Tanrı'ya aidiyeti ve kurtuluşu sunarlar... Tanrının armağanı oldukları için, işaret ettikleri şeyi gerçekleştirirler: Sakramentler aracılığıyla lütüf armağanına, yani Tanrı'nın yaşamına kavuşuruz.” (KKK, 120)

Tanrılaşma anlamındaki bu kurtuluş anlayışına göre günah, varlıksal düzendeki bir bozukluk, zayıflatıcı ve iyileştirilmesi gereken bir hastalık demektir. Irenaeus bu şifa güçlerinin beden alma sırasında dünyaya geldiğini işaret eder: Söz'ün beden alması demek, zayıf ve kurtulmamış doğanın üzerine gerçek ve tanrısal bir gücün müdahalesi demektir. Bu tanrısal güç dini törenlerin aracılığıyla dalga dalga insanlara aktarılmaktaydı. Antakyalı İgnatius Rab'bin Sofrası için “ölümsüzlük iksiri” bile demişti. Augustinus'e göre lütüfün kilisedeki dini törenler ve tövbe sistemi aracılığıyla insanlara verilmesi, vaftiz ile başlayan aklanma sürecinin devamıdır. (George, Reformcuların Teolojileri, Kindle Locations 1393-1407)

Lütüf hastayı iyileştiren bir güçtür, ilaç gibi. Azalabilir, takviye yapılması gerekir devamlı. Lütüfla dolmak gerekir. Luka 1'de melek Meryem'e görünür ve ona "selam Rabbin lütüfuna erişen kız" olarak seslenir. Latincesinde Vulgate çevirisinde lütüfla dolu olarak tanınıyor. "Ey Meryem lütüfla dolu olan" ve dolu olan olarak depo gibi ona gidilir ve ondan lütüf alınır. Azizlerden de biraz alınır ama esas Meryem anneden. Çünkü o Tanrı'nın lütüfıyla dolu. Sanki bir maddeymiş gibi, iyileştiren bir güç olarak karşımıza çıkıyor.

Katolik anlayışına göre Tanrı'nın lütüf, bir nevi ‘ruhsal mal’ olarak kilisenin Sakramentleri aracılığıyla kişinin içine akıtılır. Kilise Anne şefaati eder. “Kutsalların Paydaşlığı” gerçeği yüzünden azizlerin (özellikle Meryem'in) duaları, acıları, ve iyi işleri aracılığıyla “ruhsal malların” değişimi Tanrı'nın lütüfuna muhtaç imanlılara sağlanır.

Protestanlar buna karşı çıkar tabii daha sonra bunu göstereceğim. Bunun da bir kilit noktası vardır. Bu sakramentleri etkin kılan bir sakrament var o da ruhbanlık sakramenti, rahipliğe kutsanma olayı. Bazı kişiler bu göreve atanıyor ve atanmalarıyla geri iade edilmez bir şekilde özel niteliklere sahip oluyorlar.

RUHBANLIK SAKRAMENTİ - ‘Rahipliğe Kutsanma’

“Kilise'nin gerçekten, başı Mesih olan (Koloselilere Mektup 1,18) beden olması için, başın, yani Mesih' in, göklere yükselmesinden sonra aramızdaki görünür mevcudiyeti bizlerden alındığı için, Kilisesi'nde belirgin, görünür

şekilde mevcut olması gerekir (bkz. KKK 788). Bu görevi, Mesih'i temsil eden, O'nu mevcut kılan kutsanmış rahiplik, yani ruhbanlık yerine getirir.”
(Küçük Katolik Katekizmi, 138)

Kilisenin Mesih'in bedeni olayında özellikle etkin olan ruhban sınıfıdır. Bütün kilise üyeleri bu bedenlenmenin bir parçasıdır bir anlamda, hizmetini üstlenir ama vaftiz ruhbanlığı, rahipliği diye bir şey var o her imanlının sahip olduğu bir şey. Bütün imanlıların kahinliği olarak anlıyoruz. Ayrıca belirgin bir sınıf var ve bu sınıfta üç seviye var. Episkopos, Rahip ve Diakon. Onun etkinliğini efkaristya (kominyon) sakramentinde görüyoruz. Efkaristya sakramenti İsa Mesih'in kilisesinin bütün aınlarının merkezi ve kalbidir diye açıklıyor. Hepsinden önemli, hergün tekrarlanan, sürekli tekrarlanan hatta ortaçağlarda bunun önemi o kadar büyüktü ki bazı zengin kişiler ölmeye yakınlaştıkları zaman vasiyetnamelerinde özellikle kendileri için ayin yani efkaristya, mas denilen olayın tekrarlanması için yerler kurarlardı. Hatta Oxford gibi eski İngiliz üniversitelerinin çıkış noktası da buydu. Özellikle onlar için ayinin tekrarlanması için. Çünkü burdan kurtulma lütfu kaynaklanıyordu.

EFKARİSTİYA SAKRAMENTİ - ‘Komünyon’

Efkaristya sakramenti İsa Mesih'in Kilisesi'nin bütün ayinlerinin merkezi ve kalbidir...”

“Ekmek ve şarap altara (sunak) getirilir ve Rab'be sunulur. Ardından şahsında Mesih'in etkin olduğu rahip, giriş duası ile başlayan şükran duasını okur; ardından sunuların Mesih'in bedeni ve kanına dönüşmesi ve komünnyona katılan cemaat üyelerinin Mesih'te bir beden ve bir ruh olmaları için Kutsal Ruh'u sunuların üzerine çağırır (bu duaya ‘Epiklese’ denir, Yunanca’dan çevirisi ise ‘aşağıya, üzerine çağırarak’ demektir).” (KKK, 129)

Çok önemli püf noktası şahsında Mesih'in etkin olduğu rahip. Bu son derece önemli. Çünkü rahip aracılığıyla Mesih bunu dönüştürüyor. Efkaristya sakramenti içinde bir öz (töz)değişimi var. Görüntüsü değişmiyor ama özü değişiyor. Ve bu sözlerle dönüşümü kilise açıklıyor. Özellikle o küçük ekmeği yukarı kaldırdığı an Kutsal Ruh'u çağırdığı zaman İsa Mesih'in o sözleriyle onun tözü değişiyor.

EFKARİSTİYA SAKRAMENTİ – TÖZ DEĞİŞİMİ

“Dönüşüm: İsa'nın ‘Bu benim bedenimdir, bu benim kanımdır’ sözleri yalnızca betimleme ve benzetme değildir. Efkaristya ayininde - sunularımız - ekmek ve şarabın, dış görünüşleri değişmeden gerçekten Rabbimizin bedeni ve kanına dönüştüklerine inanırız. İnanırız ki, kutsal Efkaristya sakramentinde ‘Rabbimiz Mesih İsa'nın bedeni ve kanı, canı ve Tanrılığı ile birlikte ve bu nedenle Mesih tamamen ve gerçekten mevcuttur’ (1545-1563 yılları arasında düzenlenen Trent Konsili’nin tanımı). “Dönüşümünden” bahsettiğimiz zaman imanımızın bu gizemini kastetmiş oluruz.” (KKK, 131)

Bu kavram ilk kilise babalarında var mıydı yok muydu? O konuda tartışmalar var. Katolik sitelerinde alıntılar sıralanır bu konularda kilise babalarından.

Protestanlar bağlamını göstererek bunun o anlama gelmediğini aslında 4. Lateran konseyinde 1200 li yıllarda ilk kez kararlaştırıldı ve daha sonra Trento konseyinde tam olarak kabul edildiği konuşuluyor. Ama kavram çok önemli kilise için. Çünkü bu şekilde İsa Mesih'in bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır sözü yerine gelmiş oluyor bu durumda.

İkinci konuya: Reformcular Katolik kilisesinin Sakramentlerle sağlanan 'LÜTUF' anlayışına nasıl baktılar?

Reformcuların Tanrı'nın Söz'üne imanla erişilen yalnızca Lütuf anlayışı vardır. Bunu anlayabilmek için kaynaklar yaratmaya çalışıyoruz. "Reformcuların Teolojileri" adlı bir kitap var sitemizde hala düzeltmeler devam ediyor ama online okuyabilirsiniz ve indirebilirsiniz. Gerçekten sürükleyici, saygılı ve derin bir şekilde anlatılan bir kitap ve beş reformcunun hayatını hem de düşüncelerini bize aktarır. Hem hükümetle hareket edenler hem de ana vaftizcilerin hayatını bize açıklar.

Her şeyden önce bu reformcular İsa Mesih'in öğrencilerine yapmayı öğrettiği şeyi yapmaya çalıştılar. Ör. İsa Mesih Öğrencilerine Yahudi geleneklerini Kutsal yazılar ile değerlendirmeyi öğretti. İsa onlara şu karşılığı verdi. Siz töreniz uğruna Tanrı buyruklarını çiğniyorsunuz. Çünkü Tanrı şöyle buyurdu. Annene babana saygı göstereceksin. Annesini, babasını söven kesinlikle öldürülecektir ama siz böylelikle yaptıklarınızla töreniz uğruna Tanrı'nın Sözü'nü geçersiz kılmış oluyorsunuz. O zaman Yahudilere biriken, oluşan sözlü gelenek olarak gelen geleneği değerlendirmelerini istedi İsa Mesih. Neyle değerlendirecekler? Yazılı Sözle, Tanrı'nın Sözü ile Yasa ile değerlendirecekler çünkü oradan alıntı yapıyor bunu açıklamak için. O zaman gelenekleri değerlendirmelerini istedi. Bu ışıktaki reformcular Kutsal Kitap'la Kilisenin geleneklerini törelerini değerlendirmeye çalıştılar. Her zaman kilise geleneklerini Kutsal Kitap Yazıları ile değerlendirmeliyiz dediler. Ben de ona katılıyorum. Yalnızca Kutsal Yazılar dediler çünkü en güvenilir mihenk taşı Kutsal yazılardır. Papalar yanılabilir, konseyler yanılabilir, insanlar yanılabilir ama Tanrı Sözü yanılmaz bu nedenle son derece önemli ve ona göre değerlendirmemiz lazım dediler ve bu gelişen lütuf anlayışına bir değerlendirme yaptılar ve ilk olarak bu tıbbi anlattığımız hasta insana şifa getirecek olan bir lütuf kavramı, onu güçlendiren, iyileştiren bir güç yerine Tanrı'nın lütfu ile insanı hukuksal anlamda aklar dediler. Hukuksal anlamda derken Katolik anlayışına göre lütuf hasta insanı iyileştirir, etkisi insanda azalır, çoğalır. Hayatı boyunca Sakramentler ile takviye yapılır. Hatta ölürken sakramenti almak çok önemli, dolu olmak lazım. Çünkü günah onu azaltır, tövbe ile günah çıkartarak, efkaristyadan lütuf alınır.

Ama Luther başta olmak üzere Reformcular Tanrı'nın aklayan lütfunun hukuki anlamda günahkar olan insanı tamamen ve anında doğru saydığını öğretmeye başladılar. Hala

günahkardır ama Tanrı'nın gözünde aklanmıştır. Yeni Antlaşma onu ayırıyor diye aklanma ile kutsallaşmayı ayırdılar.

O zaman kurtuluş için lütfun imanlının içinde bulunması değil, imanlının lütfun içinde olması çok önemli. Tabii Tanrı'nın lütfu insanda oluyor. Stefanos Tanrı'nın lütfu ile dolu birisiydi, o lütufla hizmet ediyordu ama ilk önce temel olan insanın aklanıp Tanrı'nın lütfu içinde bulunmasıdır.

Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfu Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz.” (Rom.5:1-2)

Luther'in yeni anlayışında ise, Mesih'in aslen bizde bulunmayan doğruluğunun bize verilmesi, günahın kademeli olarak iyileştirilmesine değil, O'nun çarmıhtaki mükemmel zaferine dayanıyordu. Aklanmanın tek seferde ve kapsamlı olma niteliği vurgulanıyordu: “Eğer iman ettiyseniz, o zaman ona sahipsiniz!” Aklanma hali ile kişinin kendi eylemleri arasında doğrudan bir ilişki söz konusu değildi.

Diğer düşünceye göre kişinin kurtulması için doğru olması gerekir. Doğru işleri yapabilmesi için lütuf alması gerekir. Ama Reformcular dediler ki temel doğru sayılmalarıdır. Özgür kılınmaları, günahların bağışına sahip olmaları, yeniden doğmuş, yeni insanlar olarak yeni yaşama başlamaları. Fark açıktır.

Luther bunu [Luka 18:9-14'teki] Ferisi ile vergi görevlisi hakkındaki vaazında açıkça belirtmişti (1521): “Vergi görevlisi aslında Rab'bin tüm buyruklarını yerine getirmiş oluyordu. Çünkü yalnız lütuf sayesinde aklandı. Bu günahlı adama böyle olacağını kim düşünebilirdi?” (George, 94) Ve İsa bu adam evine aklanmış olarak gitti diyor. O açıdan Luther diyor ki vergi görevlisi aslında Rabbin bütün buyruklarını yerine getirmiş oluyordu, çünkü yalnızca lütuf sayesinde aklandı bu günahlı adama böyle olacağını kim düşünebilirdi. Ama Mesih'in müjdesi bunu gösteriyor.

Luther bunu açıklamak için evlilik örneğini verdi. Gelinle damat evlendikleri zaman damat gelinine adını veriyor, herşeyini veriyor, neye sahipse gelini herşeyini alıyor. Günahkar, Mesih'ten aklanmayı alır. Mesih de Hristiyan'ın günahını yüklenir. Bütün günahlarını o yükleniyor, onlar için ölüyor, diriliyor. Mesih'in doğruluğu, lütfu o kişinin oluyor. Kutsal Kitaba dayalı çok güzel bir benzetme. Tamamen kutsallaşma olayını anlatmıyor ama bu aklama olayını anlatmak için kullanıyor. İkinci olarak Tanrı'nın lütfuna, O'nun Sözüne imanla erişildiğini öğretiyorlardı, Sakramentleri alarak değil. Onlar Tanrı'nın seslenme sözü olarak anlatıyor ve özellikle Luther için Galatyalılar mektubu son derece önemli. O Luther'in en sevdiği bölümdü.

“Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi? Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la

başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz?”
(Gal.3:1-3)

Galatya'da oturan birisi olduğunuzu farzedin. Müjdeci Pavlus geliyor köyünüze, havrada İsa Mesih'in hayatını ve ölümünü bir bir anlatıyor. O tasvirlerle şu an müjde kitaplarında sahibiz. Çarmıha gerilen İsa Mesih direk gözlerinin önünde. Kutsal Ruh'u yasanın gereklerini yaparak mı yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız. Cevap çok açık. Duyduklarına iman ederek Kutsal Ruh'u aldılar. Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz?”

İnsan çabası dediği şey burada nedir? Bazı işler önemli dediler Yahudi kökenli imanlılar. Onlara yasayı dayatmaya çalışan bazı Yahudici, sahte öğretmenler vardı. Luther bu denkleme yapıyor.

“İşlerden kaynaklanan doğruluğu öğreten her öğretmen sorun çıkarmış olur. Papanın, kardinallerin, piskoposların, keşişlerin ve İblis'in tüm havrasının sorun çıkardığını hiç fark etmediniz mi? Gerçek şu ki, onlar sahte peygamberlerden de kötüdür. Sahte elçiler, kurtuluş için Mesih'e imanının yanı sıra Tanrı'nın Yasası'nın işlerinin de gerekli olduğunu öğrettiler. Fakat papacılar imanı tümüyle göz ardı ederler ve kendilerinin oluşturduğu gelenekler ve Tanrı tarafından buyrulmamış, nitekim Tanrı Sözü'ne aykırı olan, işlerin yerine getirilmesini öğretirler. Bu geleneklere özellikle dikkat edilmesini ve itaat edilmesini talep ederler.” (Luther, Galatyalılar Mektubu üzerine Yorum, Gal.3:1-2 ile ilgili)

Bu reformcuların yorumlama yaklaşımını gösteriyor bir iki yerde. iki noktayı göstereyim: Şeytan'ın tüm havrası ifadesi sadece onlara hakaret anlamında değil, direkt bir gönderme yapıyor. Vahiy kitabındaki Şeytan'ın havrası diye bir parça var. Yasayı öğreten, dayatmaya çalışan ilk dönemdeki öğretmenler için kullanıyor bu kelimeyi. Ve burada bir denkleme yapıyor. Tanrı'nın yasasındaki işleri, Eski Antlaşma'daki kutsal yasanın işleridir Örneğin Şabat veya sünnet vs. Savunmasını yaparken neyle denkleştiriyor?

İmanın yanı sıra Yasa'nın İŞLERİ

İmanın yanı sıra Kilise Kanonu ve Sakramentlerinin İŞLERİ Bunları birlikte yorumluyor.

Bu konuda doğru muydu? Günümüzde Pavlus bilimleri alanında birçok tartışma var. Reformcular bunu yaparken haklı değillerdi diye. Pavlus bunu demek istemiyor tarzında ama kanımca Luther özünde bu konuda Pavlus'la hemfikirdi, sadece duyduklarınla imanla Tanrı'nın kurtuluşuna erişildiğini vurgulamaya çalışıyordu. Herhangi başka bir iş, yasanın işleri olsun, kilisenin işleri olsun bunlarla olmuyor diye öğretiyor.

Konu Kurtuluştı ve ilk kilise konseyi de bu konudaydı. Pavlus bu konuda çok sert konuşuyor.

Sizi Mesih'in lütfuyla çağırını bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır. (Gal.1:6)

Ve bunu Kudüs'e kadar taşıdılar.

Yahudiye'den gelen bazı kişiler Antakya'daki kardeşlere, “Siz Musa'nın töresi uyarınca sünnet olmadıkça kurtulamazsınız” diye öğretiyorlardı. Pavlus'la Barnaba bu adamlarla bir hayli çekişip tartıştılar. (Elç.15:1-2)

PETRUS:

“Öteki uluslar Müjde'nin bildirisini benim ağzımdan duyup inansınlar diye Tanrı'nın uzun zaman önce aranızdan beni seçtiğini biliyorsunuz. İnsanın yüreğini bilen Tanrı, Kutsal Ruh'u tıpkı bize verdiği gibi onlara da vermekle, onları kabul ettiğini gösterdi. Onlarla bizim aramızda hiçbir ayırım yapmadı, iman etmeleri üzerine yüreklerini arındırdı. Öyleyse, ne bizim ne de atalarımızın taşıyamadığı bir boyunduruğu öğrencilerin boynuna geçirerek şimdi neden Tanrı'yı deniyorsunuz? Bizler, Rab İsa'nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; onlar da öyle.” (Elç.15:8-11)

O zaman çok net bir karar çıkıyor. Pavlus'un da özellikle ısrar ettiği şekilde bir karar çıkıyor ve dikkat ederseniz ilk sözlerde Müjde'nin bildirisini benim ağzımdan duyup inansınlar diye söylüyor. Yani Söz'ü duyup inanarak kurtuluşa sahip olunuyor. Başka hiçbirşey olmadan.

Şimdi ilginç büyük bir değişim oldu. Ben mimarım aslında bu Reform döneminde kiliselerin mimari şekli değişmeye başladı. Nasıl değişti diye sorarsanız sadece süslemeler olayı değil, Katolik kilisesinde her zaman merkez, odak altar yani sunak. Çünkü kurtuluş olayının ve kilise törensel hayatının merkezinde bir sunak vardır. Çünkü Mesih'in o çarmıhtaki kurbanlığı tekrar ve tekrar hem canlandırılıyor hem de yenileniyordu. Sunu tekrardan zamanı aştığı için geçerli kılıyordu onu. Protestan kiliselerinde bunun yerini kürsü aldı çünkü merkez Tanrı'nın Sözüydü. Her ikisinde de kürsü var ama Katolik kilisesinde ikinci planda oluyor. Protestan kilisesinde merkezde bir kürsü vardı, bir sofa da vardı ama o da ikinci plana geliyor. Bu çok büyük ve önemli bir fark oluyor.

Tabii günümüz kiliselerinde kürsü yerine sahne alıyor. Bir yorum yapmayacağım çünkü konumuz reformasyon.

Luther için Galatyalılarla birlikte bir kilit bölümü vardı Romalılar 3:21-26

Martin Luther'e göre “şimdiye kadar yazılmış en önemli paragraf.”

Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur. 23 Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden

yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı.

Pavlus 4. bölüme devam ettiği zaman Lütfun ne anlama geldiğini, İsa Mesih'in kurbanı aracılığıyla Tanrı lütfunu bir kez açıkladı, uyguladı, adaletini yerine getirdi. O bedeli ödedi, günahı taşıdı, kurban olarak o yükü taşıyarak günahkarların yerine öldü ve ölümden dirildi.

Ve bu lütfu daha fazla açıklıyor...

Kutsal Yazı ne diyor? “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.” Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır. Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır: “Ne mutlu suçları bağışlanmış, günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!” (Rom.4:4-8)

Lütuf ve Yasa birbirinden farklı ilkeler olup farklı şekilde işlediğini görüyoruz.

Lütuf karşılıksız bir armağandır

Yasa ilkesi yapılan işlere hakkedıştır bu ayetlere göre, bir ücrettir...

Tanrı imansız aklıyor ve üçüncü son bir noktaya değiniyor reformcular, tüm imanlılar kahin ve rahiptir ve bu konu çok büyük tepki çekiyor.

Yalnız dinsel anlamda değil, tüm düzene sanki bir darbe geliyor bu sözle, onu tehlikeye düşürüyor. Fakat bu Luther'in savıydı. Kutsal Kitaba uygun mudur takdir sizin.

Luther'in Protestan kilisesine olan en büyük katkısı bütün imanlıların kahinliği, rahipliği öğretisiydi. Luther'in öğretisinin özü tek bir cümleyle ifade edilebilir. Her Hristiyan bir başkasının kahini, rahibi olabilir ve hepimiz birbirimizin kahini olmalıyız. Günahlarımızı birbirimize itiraf etmeliyiz. Yakup'un dediği gibi birbirimiz için şefaet etmeliyiz. Ve Luther dinsel törenlerle ilgili bu mekanik öğretilere karşı çıkmıştı özellikle öğretiler dinsel törenlerin yanlış uygulanmalarının *ex operato* ölümcül bir günah içinde olmayan herkesi lütfa götürebilir görüşü.. Hayır diyordu Sakramentler Tanrı'nın birer seslenme sözüdür, ona iman etmek lazım. Yapılanı hatırlayarak Tanrı'ya iman etmek gerekir. Sakramentlerin kendileri otomatik olarak bir işlev görmüyor diye öğretiyordu. Bu önemli bir fark yarattı. Bu öğretisi hangi ayetlerden aldı? Bizi bir krallık haline getirdi diyor İsa Mesih.

“Yücelik ve güç sonsuzlara dek, bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış ve bizi bir krallık haline getirip Babası Tanrı'nın hizmetinde kâhinler yapmış olan Mesih'in olsun! Amin.” (Vahiy 1:4-6; 5:9-10)

Hepimiz kilise önderi, vaiz, müjdeci olmayabiliriz. Farklı armağanlar var ama şefaate edecek, birbirleri için dua edecek özel bir sınıfın olmadığını vurguluyordu.

“Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin. Çünkü tek Babanız var, O da göksel Baba'dır. Kimse sizi 'Önder' diye çağırmasın. Çünkü tek önderiniz var, O da Mesih'tir.” (Mat.23:9-10)

“Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır. Uygun zamanda verilen tanıklık budur.” (1Tim.4:5-6)

O zaman peki biz Protestanlar olarak Rabbin sofrasında ne yaptığımızı düşünüyoruz.

O zaman Rabbin Sofrası'nda ne yapıyoruz?

Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim. Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: “Bu sizin uğruna feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.” Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: “Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın.” Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâseden her içtiğinizde, Rab'in gelişine dek Rab'in ölümünü ilan etmiş olursunuz. (1Ko.11:23-26)

Bu ayetlere göre Rabbi anmış oluyoruz ve Rabbin ölümünü ilan etmiş oluyoruz. Tabii bununla sınırlı olmayabilir. Protestanlar arasında tartışma bu konudur ama en azından bunların olduğunu söyleyebiliriz. O dönemde özellikle Anabaptistler tutuklanıyordu ve bu konu sorgulanıyordu.

Yargıçlarla tutuklanan bir bayan arasında şöyle bir diyalog geçiyor.

1549 yılında Elizabeth Dirks adında genç bir kadın Leeuwarden şehrinde tutuklanarak belediye sarayında konsey üyeleri tarafından sorgulandı. Anabaptist kadın ve onu sorgulayanlar arasında şu konuşma geçti.

Hakimler: Bu yüce ve kutsal lütfu aktaran törenle (sakramente) ilgili görüşlerin nelerdir.

Elizabeth: Hayatım boyunca Kutsal Yazılar'da Rabbin Sofrası dışında kutsal bir sakrament görmedim.

Hakimler: Sus! ağzından şeytan konuşuyor.

Elizabeth: Sayın hakimler, bu (mahkûmiyet) benim için küçük bir meseledir, kul efendisinden daha değerli değildir.

Hakimler: Kibir ruhu ile konuşuyorsun.

Elizabeth: Hayır sayın hakim, açıkça konuşuyorum.

Hakimler: Rab öğrencilerine akşam yemeğinde ne demişti?

Elizabeth: Onlara bedenini mi verdi yoksa ekmek mi verdi.

Hakimler: Ekmek verdi.

Elizabeth: Rab orada onların yanında değil miydi? O zaman Rab'bin bedenini yiyen kimdi?

Bu tür tartışmalar vardı o dönemde çünkü olayın püf noktası bu sakrament olayı idi. Sakramentler çok önemlidir bu konuyu kavramak için.

O zaman şu ayeti nasıl yorumlayacağız?

“Bedenimi yiyip kanımı içen...” bununla ilgili İsa Mesih çok açık konuştu.

İsa onlara şöyle dedi: “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda. Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığım ile yaşayacak.” (Yu.6:53-57)

Bu sözler Rabbin sofrasını kastediyor mu? Tartışma özellikle bu konudur.

Calvin Yuhanna 6 (Mesih'in eti ve kanını yemek) ile ilgili olarak şöyle yazar:

“(Erken kilise yorumcuları) büyük yanlışla düştüler... çünkü bu konuşma Rabbin Sofrası ile ilgili değil, ama Sofra'yı iştirak etmekten bağımsız olarak sahip olduğumuz Mesih'in bedenine kesintisiz paydaşlığımızla ilgilidir.”

“Bu bölümün tümü yanlış olarak Rabbin Sofrası ile ilgili olarak açıklanmıştır.”

“Kesinlikle burada Mesih yalnızca iman yoluyla gerçekleşen devamlı ve normal şekilde bedenini yemekten söz ediyor.” (Blocher, Calvin'in Rabbin Sofrası ile ilgili Anlayışı, 418)

Bunun örneklerini veriyor. Mesela bu benim bedenimdir ve kanımdır derken. Birçok mecaz kullanıyor. Asma benim, kapı benim diyor.

Calvin “Bu benim bedenimdir” sözleri ile ilgili olarak 1546'daki 1Kor.11:24 ile ilgili yorumunda şöyle yazar:

“Bu ifadenin mecazi olduğunu anlamak zorundayız, çünkü kesinlikle bunu inkâr etmek çok dürüst olmayan (hileli) bir yaklaşımdır.” 1Kor.10:4'te buna

benzer bir mecazı gösterir: “O kaya Mesih’ti.” ayetini hatırlatıyor. (Blocher, Calvin’in Rabbin Sofrası ile ilgili Anlayışı, 418)

“Bedenimi yiyip kanımı içen...”

“Çünkü Tanrı’nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir... Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz... Babam'ın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır.” (Yu.6:33-35, 40)

“Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek. Gökten inmiş olan diri ekmek Ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak.” (Yu.6:50-51)

Ve sonunda da şunu söylüyor.

Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır.” (Yu.6:63)

Önceki ayetten anladığımız şu: bedenini yemek, kanını içmek derken mecazi anlamda ölümünü kastediyor. Ölen Mesih'e iman etmek. O'nu içine almak, O'nu benimsemek olduğunu düşünüyorum. Bu da uzun bir zamandır tartışma konusudur.

Son olarak günümüzde gelecek lütuf ile yaşamak. Bunlar soyut teolojik kavramlardır ama lütuf çok önemli bir kavramdır. Bu konuda üç şey söylemek istiyorum noktalar.

İlk önce lütfa sahip olarak, lütuf içinde Tanrı ile barışmış olanlar olarak şükrederiz ve kutsallaşırız.

İlginç bir kelime lütuf. Özne Tanrı olarak kullanılıyor. Tanrı Lütuf veriyor (Karis kelimesi) aynı zamanda fiil olarak karşımıza çıkıyor. Karizomay olarak, Tanrı lütfediyor insana. Tanrı'dan gelen bir lütuf olayı vardır. Ama aynı zamanda tersine gördüğümüz birçok ayette insanın Tanrı'ya şükretmesi olayında aynı kelime kullanılıyor. Şükür ve minnet kelimesi de karistir ve şükran kelimesi de efkaristya. Hepsi birbirine bağlı. Tanrı'dan gelen lütufa karşılık şükran, minnet sunuyoruz.

“Bütün bunlar sizin yararınızdır. Böylelikle Tanrı’nın lütfu (karis) çoğalıp daha çok insana ulaştıkça, Tanrı’nın yüceliği için şükran (efkaristya) da artsın.” (2Kor.4:15)

“Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa’nın yönetimi altında değil, Tanrı’nın lütfu (karis) altındasınız. Öyleyse ne diyelim? Yasa’nın yönetimi altında değil de, Tanrı’nın lütfu (karis) altında olduğumuz için günah mı işleyelim? Kesinlikle hayır! ...Ama şükürler (karis) olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız.” (Rom.6:14-17)

Bu ayetleri çoğaltabiliriz. Mesih'in lütfunda ve onu tanımakta ilerlememiz gerektiğini elçiler söylüyor.

İkinci bir şık olarak da

2) Vaftiz ve Rabbin Sofrası'nı ciddiye alırız

Reformcular sakramentler veya Rabbin sofrası ciddi değilmiş gibi davranmayız. Vaftiz de önemli değilmiş gibi davranmayız. Son derece önemli ve derin düşünülmesi gereken şeylerdir. İlk imanlılar kendilerini ekmek bölmeye verdiler, kendilerini adadılar. Yeni Antlaşma'nın birçok yerinde de bunu görüyoruz.

“Tanrı'ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih'in kanına paydaş olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmekle Mesih'in bedenine paydaş olmuyor muyuz?

Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz halde bir bedeniz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz.” (1Ko.11:16-17)

Paylaştığımız zaman Tanrı'ya şükrediyoruz. Mesih'le ruhsal anlamda birleşiyoruz. O'na olan sevgimiz, minnetimiz artıyor. Hatırlıyoruz ve imanla O'na dönüyoruz.

Bunun şekilleri çok farklı. Ben de farklı bir kilise geleneğinden geldim.

Bir toplantıyı tamamen Rabbin sofrasına adarlardı, sofranın etrafında oturulur, Kutsal Kitap'tan Mesih'in ölümü ve dirilişi ile ilgili bölümler okunur, konuşulur, ekmek ve kaseden alınırdı. Çeşitli mezhepler Rabbin Sofrasına önem verirler. Lütfen Türkiye'deki kiliselerimiz de çok önem verelim. Bu son derece önemlidir.

Sunak gerekli olmayabilir. Protestanlar bunun gerekli olduğunu düşünmüyor ama sofraya gereklidir.

Son olarak

Gelecek lütufa imanla yaşarız. Bununla ilgili John Piper'ın bir kitabı var.

Gelecek lütuf derken Tanrı'nın vaatlerinin kutsallaştırma gücünden bahsediyor. Tanrı'nın vaatlerine güven bağlayarak kutsallaşıyoruz.

Tanrı'nın lütfu sadece bize geçmişte verdiği aklayan lütufla bitmez, bugün, yarın ve sonsuza dek karşılıksız olarak vermeyi vaat ettiği bitip tükenmeyen lütuftur! Gelecekte sağlanacak lütfu umut ve imanla güvenerek yaşarız ve kutsallaşırız.

Sadece geçmişe bakarak minnetle hizmet etmiyoruz. Bugün ve yarın da Rabbin aynı şekilde bize cömertçe vereceği, lütfunu sağlayacağına güvenmemiz son derece önemli.

Pavlus mektuplarının her birinin başında ve sonunda Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun ve sonunda da Rab İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun. Size olsun ve sizinle birlikte olsun. Piper kitabında bunları anlatıyor,

yorulan her bir imanlı için Rabbin lütfu bugün yeterlidir. Her adım için Rabbin lütfu yeterlidir.

“Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.”

.....

..... Yorulan her imanlı için

..... Her adım için

..... Her sıkıntıda

..... Her yerde

..... Her hizmet için

..... Her durumda cömertçe vermek için

..... Beklediğimiz lütuf yerine başka lütuf

“Rab İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun.”

Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin. Şimdi ve sonsuza dek O'na yücelik olsun! Amin..” (2Pe.3:18)

Size bağışlanacak lütuftan söz etmiş olan peygamberler, bu kurtuluşla ilgili dikkatli incelemeler, araştırmalar yaptılar... Melekler bu gerçekleri yakından görmeye büyük özlem duyarlar... Bu nedenle zihinlerinizi eyleme hazırlayın, ayık olun. Umudunuzu tümüyle İsa Mesih'in görünmesiyle size sağlanacak olan lütfu bağlayın.” (1Pe.1:1-13)